

Derecskei tanító néni az országos hetilapban

A Nők Lapját lapozgatva egy ismerős arcra lettem figyelmes. Egy nagyon kedves kolléganőm mosolygott vissza rám az újság hasábjairól. Dombi Imrénét, vagy ahogy a gyerekek szólítják: Marica nénit erről az újságcikkről, a megkeresésről, a közös munkáról, a kulisszatitkokról faggattam.

- **Egy országos hetilapban szerepelni nagyon nagy megtiszteltetés. Arra lennék kíváncsi, hogy miként jött ez a lehetőség, a megkeresés a Nők Lapja részéről?**
- Épp bicikliztem, amikor megcsörrent a telefonom. A vonal túloldalán bemutatkozott V. Kulcsár Ildikó, a Nők Lapjától. Elmondta, hogy szeretne velem egy interjút készíteni a pedagógus napra megjelenő számukban. Le a kalappal címmel tisztelegni szeretnének a pedagógusok előtt. Itt konkrétan a digitális oktatás során végzett munkámra volt kíváncsi.
- **Mi, kollégák, valamint a derecskei szülők és gyerekek ismerjük a te maximalizmusodat, az elhivatottságodat. Szakértőként és Boldogságóra trénerként a környéken is ismerősen cseng a neved. Arra lennék kíváncsi, hogy hogyan jutott el V. Kulcsár Ildikó hozzád?**
- Egy nagyon kedves, volt tanítványom szülei ajánlására keresett meg engem Ildikó. A téma felvázolása után természetesen megkérdezte, hogy lenne-e kedvem ehhez?
- **Azt hiszem, egy ilyen megtisztelő felkérésre egyértelmű volt a válasz. Hogyan zajlott az interjú?**
- Egy szombati napon videóhíváson keresztül feltette a kérdéseit, én pedig válaszoltam azokra.
- **V. Kulcsár Ildikó neve sokat mond a szakmában. Hogyan érezted magad az interjú közben?**
- Nagyon jó hangulatú beszélgetés zajlott kettőnk között. Közben egy olyan jó kapcsolatot alakítottunk ki egymással, hogy az interjú óta is többször beszélgettünk már telefonon. Megemlítette, hogy nagyon szívesen találkozna személyesen is. Elmondta, hogy a velem folytatott beszélgetést nagyon pozitív kicsengésűnek érezte. Szimpatikusnak találta, hogy én nem az akadályokat láttam ebben a helyzetben, hanem teljes mértékben kihívásként, lehetőségként, új tanulásaként tekintettem erre az online oktatás adta új helyzetre. A legtöbbször úgy fogalmaztak, hogy „*túl kellett élni*” ezt az időszakot. Az én hozzáállásom pedig nagyon rokonszenves volt, hiszen az én számból ilyen el sem hangzott. Tehát mi azóta is tartjuk a kapcsolatot.
- **Ez is óriási megtiszteltetés. Az elkészült anyagot láttad a megjelenés előtt?**
- Természetesen. A nyers verziót átküldték nekem jóváhagyásra.
- **Az újságban megjelent fotód magánarchívumból való vagy esetleg ők készítették?**
- Portréfotót kértek tőlem. Én tablóra készült fényképekkel rendelkezem. Ők természetesen valami más stílusúra gondoltak, szóval küldtek hozzám, Derecskére egy fotóst, az Mpa fotósát egy előre egyeztetett időpontban. Az iskolában készült a fénykép, egy lyukasórában. Több képet készített rólam, aztán ők választottak ki egyet.

- Milyen volt a visszhangja az újságcikknek? Hogy fogadták a tanítványaid, a szülők, a kollégák, a családod?
- Megmondom őszintén, hogy még április vége körül keresett meg engem Ildikó, szóval azóta eltelt egy kis idő. Végülis mások írtak rám, hogy benne vagyok a Nők Lapjában. Én csak ezek után vettem meg.

Nagyon kedves reakciók voltak. Sokan gratuláltak. Hozzám nem jutott el negatív vélemény. Még biciklizés közben is gratulálnak azok az ismerősök, akikkel nap, mint nap az esti sportolás közben találkozok.

A szülők is nagyon kedvesen fogadták. Több szülő és ismerős mondta, hogy nem szokta megvenni az újságot, de most miattam megvették. Olyannyira igaz ez, hogy az egyik szülő megkért, hogy vegyek már neki egy számot és már nem tudtam, mert két nappal az újság megjelenése után elfogyott a példányszám.

A gyerekek is odajöttek hozzám, hogy a szüleik mutatták nekik az újságcikket.

Sőt! Még olyan pedagógusok is gratuláltak Békésből vagy Debrecenből, ahol tréninget tartottam, Boldogságórás továbbképzést, valamint más intézmények pedagógusai is megkerestek a gratulációjukkal.

Nagyon pozitívan éltem meg az egészet. Ez nekem jó visszajelzés volt.

- Nagyon büszke lehetsz erre, hogy ennyien elismerik a munkádat.
- Igen. Nagyon örültem. Főleg azért is, mert kamaszként anyukámnak járt a Nők Lapja. V. Kulcsár Ildikó cikkeit már gyerekként is mindig elolvastam, nagyon tetszettek az írásai. Ez az egész helyzet jó érzéseket keltett bennem, egy kicsit visszahozta a régi időt.
- Az újságban megjelent írás nagyon jól tükrözi a Te személyiséged. Hiteles minden szava. Gratulálok Neked, Marica!

Akik lemaradtak az újságcikkről, lentebb elolvashatják azt.

Sáreczki-Markovics Katalin

TANÍTÓK, TANÁROK, SZÜLŐK

LEA KALAPPAL!

Amikor egy pedagógus ismerős meghallotta, hogy tanárok és tanítók előtt tisztelgő cikkekre készülünk, sokáig ámuldozott. Le a kalappal? Előttünk? Harminc éve vagyok a pályán, de ezt soha nem hallottam, csak azt, hogy a nemzet napszámosa... Hát akkor ismételjük, hogy messzire hangozzék: le a kalappal a tanárok, tanítók döntő többsége előtt, akik rengeteget tanultak, újítottak és készültek azért, hogy az online oktatás sikeres legyen! És le a kalappal a szülők, nagyszülők előtt is, akik erejüket megfeszítve segítettek, hogy a gyerekek tanéve ne vesszen el! Hallgassunk meg néhány közszeretnek örvendő tanárt és tanítót, akik nagyra tartják a szülői segítséget, és nem a fáradtságról, hanem hivatásuk örömforrásairól beszélnek.

NAGY MOSOLLYAL ÉS ÖLELÉSSSEL

DOMBI IMRÉNÉ, MARICA, TANÍTÓ

Bocskai István Általános Iskola
és Alapfokú Művészetoktatási
Intézmény, Derecske

– A következő tanév a harmincadik lesz az iskolámban, tehát a saját bőrömmön tapasztaltam, hogy a mai kisiskolásokat másképp kell tanítani, mint az előző generációkat. Ők már a 21. század gyermekei, sokkal több ingerre van szükség a figyelmük lekötéséhez. Ugyanolyan értékes, kedves és szeretni való gyerekek, mint a korábbiak, de gyorsabb világban élnek. Váratlan volt az átállás az online oktatásra, de nem ért felkészületlenül a váltás, hiszen már rájöttem, nekik kevés a szókártya és a munkafüzet, ezért régóta használtam a tananyag színesebb feldolgozásához a digitális táblát, amit megkedveltek. De azért tudtam, a napi online tanítás számomra is kihívás lesz.

Örültem, hogy a gyerekek döntő többségének volt otthon eszköze a tanuláshoz, akinek nem, az kapott az önkormányzattól, vagy eleinte papíron érkezett hozzá a lecke. Tehát megvolt a lehetőség arra, hogy eredményesen tanítsak. És ma már elmondhatom, sok tanulóval eljutot-

*„Ügyeltem arra,
hogy a reggeleink
szépek legyenek.”*

tam odáig, hogy a nehéz nyelvtananyaghoz jól érthető magyarázóvideót készítettem. Idén tanultam meg a YouTube-ról, hogyan kell, egyedül, lépésről lépésre. Ráadásul átadtam a kolléganőmnek is, aki kidolgozott hozzá egy digitális játéksort.

Idén különösen kellett vigyáznunk a gyerekek lelkére. Járvány, beteg-

ség, az érintés-ölelés hiánya – ez is kihívást jelentett. Ügyeltem arra, hogy a reggeleink szépek legyenek. Beszélgetés, viccesítés, és arra a tudásra is alapoztam, amelyet a boldogságóráinkon sajátítottak el. A március például az apró örömek hónapja volt, örömkereső listát készítettünk, örömkirálylányt és -királyfit választottunk, amiért a munkánkat segítő és őszinte tiszteletet érdemlő szülők is hálásak voltak. Az idei tanév nagy élménye, hogy az online tanítás során is tapasztaltam, a gyerekek követik a jót. Például az összes feladatot és értékelést úgy irtam alá: „Nagy mosollyal és öleléssel: Marica néni.” Az utóbbi időben minden leckét, üzenetet „nagy mosollyal és öleléssel” zárnak a tanítványaim. Ezért mondom, én nem dolgozni megyek az iskolába, hanem töltekezni.

HALLÓ! VAN OTT VALAKI?

LENDVAI EMESE, MAGYAR-NÉMET
SZAKOS TANÁR,
KILENCEDIKES OSZTÁLYFŐNÖK

Szigetszentmiklósi Baththyány
Kázmér Gimnázium

– Az elmúlt időszak mindannyiunkat arra készítetett, hogy magunkba nézzünk. Ami az oktatást illeti, a helyzet még élesebben rávilágított azokra a problémás pontokra, amelyeken pandémia nélkül is érdemes elgondolkoznunk. Például hogy mennyire működnek azok a módszerek, amelyeknek céljuk az ismeretátadás. Nagyon nehéz volt nulláról, korábbi minta híján meg-, és aztán az év során többször is újraterveznünk a tanári stratégiánkat, pedig a kollégákkal szakmailag és emberileg is sokat segítettünk egymásnak. De így is a frusztráció volt az általános tapasztalatunk. Én

ráadásul egyedül fiamat, akik min sok. Az érzés, an online órát, és k gásból hallottam, verekszenek az e egyszerű. Vagy a intetetett a tanó ákjaim engem a ni? Talán nem. I

*„Ako
diákjai
anyuk
ben*

Én is ember v morral elütni miközben igen akaratlanul is más intim szf a diákok a be ölükből fotóz és elfelejtetté vannak. Vagy kapcsolják be lentek fürdő Nem is vált használat, n tam: kamas gukkal, fesz vállalniuk k azt életem m nogramnak sebben elkü Van ott val Talajvesz unk számá küzdelem: szerint tel miközben át az info légüres t kapcsolat erőn felü repben, a és amely küekkel v szatérni. nem lehe ni, mint